

INVENTURA MOJE KARIERE

Inventure prinašajo pospravljeno preteklost, kupčke z računi, ki jih moraš še poravnati in tudi kakšno presenečenje. Moja poklicna pot je bila zelo prepuščena trenutnemu navdihu, zunanjim vplivom in objektivnim okoliščinam. Zunanji vplivi so bili ljudje, s katerimi sem več let sodelovala v njihovih projektih in institucije, ki so me nekaj časa redno vabile k sodelovanju. Objektivne okoliščine so dejstvo, da se nisem zaposlila v javnem zavodu, saj je z leti predvsem za samozaposlene igralke vedno manj dela, ter dejstvo, da sem bila v nekem trenutku prisiljena prevzeti delo tajnice, direktorice, menedžerke, rekviziterke in kostumografkinje v KUD-u Levi breg. Lastna produkcija mi je dajala krila in voljo do dela. Navdih me je vodil pri izbiri

projektov, vedno manj je bilo klicev od drugod in vedno bolj sem morala sama iskati ideje in sredstva za njihovo realizacijo. V tem času sva z Zoranom veliko sodelovala na dobrodelnih prireditvah, pripovedovala pravljice in pela pesmice otrokom po bolnicah in zdraviliščih. V nekem trenutku sem ugotovila, da me z igrilstvom povezujejo samo še te prostovoljske dobrodelne urice.

Potrebovala sem nov izziv in zato sem se vpisala na magistrski študij neprofitnega menedžmenta. Dve leti sem uživala na predavanjih, v literaturi, ki sem jo predelala, obnovila sem znanje angleščine in prišla v svet, ki sem ga malo pogrešala med študijem na AGRFT. Navdih je spet vodil moje življenje in pri 39-letih sem zadnji letnik magisterija preživela kot noseča študentka. Pozno za otroka, pozno za študij, ampak srečna, da sem se odločila za oboje in imam zdaj veselega enajstletnika in naziv magistre znanosti. Oba moja nova naziva sta mi prinesla nove izzive: produkcije koncertov, glasbenih programov, gledaliških predstav ter otroške živžave, na katerih sem otrokom pripovedovala zgodbe iz naših resničnih in namišljenih potovanj. Predstavila sem jim svet Vikingov, Masajev, samurajev ... Kot producentka sem svetovala mladim umetnikom pri prijavih na razpise, ob ustanavljanju zavodov in društev, pri pridobivanju različnih statusov ... Preživljala sem se s produkcijami, svetovanja pa sem opravljala pro bono, saj pri mizernih honorarjih in proračunskih sredstvih, ki jih dobijo umetniki, ni denarja še za honorar svetovalca. Deset let sem delala kot producentka, pripovedovalka zgodb in svetovalka. Prišla je kriza, ki je zmanjšala vse naše projekte na minimum, in moje delo producentke se je zreduciralo na tajniška opravila. Zaključila sem tudi svojo pot pripovedovalke zgodb in jo zaokrožila z izidom knjige »In smo šli« s čudovitimi ilustracijami akademske slikarke Sare Šavelj Predin.

Prišel je čas za nekaj novega. Marca 2013 sem se vpisala na tečaj mediacije. Konec leta sem postala družinska mediatorica in zdaj nabiram ure mediacij, da bom pridobila še licenco. Medtem sem začela izobraževanje za trenerko mediatorjev. Med pripravami na izpit iz družinske mediacije sem naletela na

povabilo Onkološkega inštituta (OI) in Slovenske filantropije za delo prostovoljcev na OI. Potrebovala sem nov izziv v prostovoljstvu, ki je bil do tega trenutka vezan samo na moje igralske in producentske dejavnosti. Všeč mi je bila misel, da bom imela prvič v življenju redno delo, pa čeprav štiri ure enkrat na teden. Zame je bilo pomembno, da bom izkusila nekaj novega in da bom otrokom tudi z lastnim zgledom pokazala, da je prostovoljsko delo pomemben del naših poklicnih karier. Opravili smo tečaj za prostovoljce (prijavilo se nas je okoli 30) in decembra 2013 smo začeli z delom. Zelo hitro sem ugotovila, da je za prostovoljca veliko dela vse od 7h zjutraj pa tja do 16h, ko končajo zadnji kolegi. Ampak na OI me vedno čaka dovolj ljudi, ki potrebujejo spremstvo in družbo; nekateri prosijo, da jim greš kaj kupit, nekateri pa želijo samo, da si z njimi in da molčiš. Ljudje, ki jih srečujem na OI, so mi dali zelo veliko s svojo voljo do življenja, s svojo pozitivno naravnostjo in z drobnimi iskricami, ki se jim skupaj nasmejimo, s svojimi zgodbami, ki jih pripovedujejo, in z lepimi mislimi, ki si jih zapisujejo, da jih lahko preberejo, ko jim je hudo.

Na nek čuden način sem povsem neodvisno začela novo poklicno kariero mediatorke in novo prostovoljsko delo, pa se mi zdi, da imata zelo veliko skupnega. Tako kot sta bila v moji prejšnji karieri povezana igrilstvo in produkcija in sta se ves čas prepletala službena obveznost in prostovoljstvo, tako imata tudi nova kariera in novo prostovoljstvo veliko skupnega. Mediatorstvo me je naučilo poslušati in verjeti, da znajo ljudje sami poiskati rešitev. Iste veščine uporabljam tudi kot prostovoljka. Ne kot mediatorka in ne kot prostovoljka nimam mandata dajati nasvetov, predlogov ali sodb. Tam sem zato, da poslušam in pomagam pri komunikaciji oziroma razumevanju lastnih stališč.

Deset let sem delala doma, ker je bilo moje delo predvsem pisarniško. Družina je bila navajena, da sem vedno dosegljiva. Zdaj se je to spremenilo. Na OI delam zelo zgodaj zjutraj, ker otroka ne potrebujeta več moje pomoči pri odhodu v šolo. Seminarji pa so popoldne in ker zna moj enajstletnik že sam opraviti svoje popoldanske obveznosti, sem tistih pet – šest popoldnevov na mesec, ko me ni doma, lahko povsem mirna. Ostali čas pa razporedim med delom tajnice in tistim kar je moje najlepše poslanstvo, družino.

Moja misel dneva: Sonček je in mi smo skuštrani!

Barbara Lapajne Predin,

igralka, magistra znanosti, družinska mediatorka in prostovoljka na OI